

Comentariul poeziei Mai am un singur dor scrisa de Mihai Eminescu- a cincea parte

Cuvantul "pribeag" nu exprima placerea de a hoinari din tinerețe a poetului, de a colinda imprejurimile locurilor natale, ci o stare acută a omului în plină maturitate care nu are o anumită stabilitate socială. Retragerea în natură îi prilejuiește rememorarea unor imagini placute din viața. Imaginile sunt, de fapt, niște simboluri menite să pună în lumină ideea poetică și să-i desăvârșească forma artistică. De pildă "seară", cu liniștea ei, simbolizează încetarea luminii generative: "marea", semnifică apa primordială ca simbol al genezei și ca izvor al tuturor mișcărilor, "codrul" cumulează ideea naturii vegetale eterne, iar "cerul" înseamnă imensul și vesnicul izvor al luminilor. Imaginea luceferilor, Eminescu o asociază cu cea a prietenilor, întocmai ca ciobanul mioritic. Aceste simboluri reprezintă în sine ideile poemului și pun în lumină chipul mitic în care poetul vede realitatea sau în care infatisează cea din urma iluziei mistuitoare, privind dorința somnului etern.

În această desăvârșită impletire de idei și simboluri, poetul renunță în mare măsură la metafore și epitete, folosind doar unele cu caracter ornamental și generalizator cum sunt somnul lin, întinsele ape, cer senin, tinere ramuri, frunzisul vested, teiul sfânt; m-or troieni cu drag, a marii aspru cânt care sugerează resemnarea senină din elegie.

În general, Eminescu se înalță și se pastrează aici în acea sublimă simplitate a clasicismului, caracteristică ultimei perioade a creației sale.

Dacă ideea poetică este de natură cosmică, - dorul stingerii proprii împrumutând sufletului străvechea naivitate a ciobanului mioritic - în schimb, tehnica muzicală alternarea versurilor iambice cu cele în care intra dactilul și ritmul silabelor realizează laolaltă linia melodică a unei romante.

Deosebit de importantă este aici, în primul rând, grupa de strofe pe care Eminescu o folosește de trei ori în întreaga elegie. Această grupă de strofe este constituită din trei catrene mixte și monomorfe, fiecare prezentând anumite particularități din punctul de vedere al alternării ritmului.

Variatatea rimelor, în primul catren - rima încrucișată iar în cel de al II-lea și al III-lea - rima îmbrățișată este determinată de varietatea versurilor, care, deși au aceeași măsură nu au același ritm.

Această varietate metrică sporește considerabil valoarea de sugestie și contribuie la nuanțarea acelui inefabil fior al devenirii cosmice prin moarte, sortită să stingă într-un somn vesnic chinuitoarea conștiință de sine a poetului și să-i vindece toate ranile. Astfel, dorul stingerii definitive sau reculul în moarte înseamnă într-un fel anume, întoarcerea poetului, ca în miturile populare, la singuratatea primordială.